

(המשך מעמוד 41)

ובר 500 תלמידים ושש תימורות. שיעורי באלט, ג'ו וחוגים למיניהם. בכלל, נושא המוסיקה מפותח במיוחד. במקום שיעור זימרה משעמם לומדת כיתה שלמה כינור או חצוצרה.

● **מי מספק את הכרים?**
המועצה.
● **לכד ירד?**
כל ילד מקבל כינור, ואת צריכה לראות איך הוא שומר עליו.

● **זה נשמע כמו אגדה?**
את יודעת מה אנחנו משיגים בזה? לילדים יש כמה למלא את שעות הפנאי שלהם. הם לא מסתובבים ברחוב. הם לומדים לכבד את הנותן ומרחיבים אופי קים. ביבנה יש 15 אלף חושבים, מתוכם 50 אחוז מתחת לגיל 19. 70 אחוז מתחת לגיל 30. אני ראש-מועצה של אוכלוסייה צעירה.

● **ברשותך נעזוב את יבנה ונעבור לכנסת. לאחרונה אמרת, כי אם הממשלה תקציץ בתקציבו חיינו נוך והרווחה תצביע נגדה.**
ואם לא תצויה לשכנע?

קודם אנסה לשכנע את החברים שאני צודק.
אצביע על-פי צו מצפוני. אני לא מתבטא סתם כמו ילד קטן. מאז שאמרתי מה שאמרתי קיבלתי הבטחה מאירידור שתק

עובד בסיגנון הישן. בדור החדש יש גישה חדשה המחייבת שינויים מרחיקי-לכת. דויד לוי נאמן מדי למיפלה, ושוכח לעיתים מטעם מי הוא הגיע לאן שהגיע.

● **האם אתה לוזב שהוא עבר לצבא השני של המיתרם?**
לא אמרתי זאת. הוא איש המכובד ביותר בעדה המרוקאית. הוא יכול להשיג פיע על הממשלה. אני מקווה שלא יתן את ידו לחבלה בתקציבי החינוך והרווחה. שי יפגעו קודם כל בעיירות הפיתוח. אני חושב שטוב יעשה אם יילך בעיקבותינו בעניין הזה.

● **האם דיברת איתו עז כך?**
איזה טעם, יש לכך? הוא יודע את השקפתי.
● **אתה נגד הפיצויים לאנשי ימית. מדוע אינך מעזה את העניין בכנסת?**

זה נקבע על-ידי הממשלה. זה לא מגיע לדיון בכנסת. שיתנו כמה שרוצים, אבל אם הם נותנים סכום מסויים לימית, שיתנו בדיוק את אותו הסכום לחינוך. ● **אם יעלה הנושא בכנסת, מה תהיה עמדתך?**
אני אתנגד לפיצויים שדורשים תושבי ימית.

● **האם אתה אוהב את הכנסת?**
זוהי זירה מעניינת, בימה ציבורית, אך לא מעבר לזה. הציבור מגזים בהערכת

ראש-מועצה שיטריה ביבנה, צריך להוריד את הביורוקרטיה!

צבי הרווחה והחינוך לא יקוצצו. אם אתן יד לקיצוץ בתקציבים אלה, לא תהיה הצדקה לקיומי כפוליטיקאי. יש מישרדים אחרים שאפשר לקצץ בהם ואיש לא ירגיש.

● **על איזו מישרדים אתה מדבר?**
על מישרד-הדתות, על מישרד-הקליטה, ועל הסוכנות היהודית. אני רוצה להזכיר למי ששכח שמדינה כבר קמה. לא צריך סוכנות, יש כנסת. צריך להתפטר מחמישים אחוז מהפקידים ועובדי הממשלה. צריך להוריד את הביורוקרטיה לאפס. לא יקרה אסון אם יסגרו את מישרדי העבודה והרווחה, אף אחד לא ירגיש. יש עשרים גורמים המטפלים בנוער שוליים. מספיק גורם אחד. מדינת ישראל של שנת '82 היא לא מדינת ישראל של '48. צריך לשנות דברים.

● **ממלא-מקום ראש-הממשלה, דויד לוי, ואתה, באתם "מאותו הכפר". מה דעתך על דויד לוי?**
אין תגובה.
● **אתה לא רציני...**

הוא הבקיע לעצמו דרך מאספ, והגיע לתפקיד ממלא-מקום ראש-הממשלה. איש אינו יכול לזלזל ביכולתו הי פוליטית. הוא נבון ויש לו חושים פוליטיים מתודדים. אלה הם הדברים החיוביים. יחד עם זאת, התקריט האחרונה בינו ובין משה קצב מצביעה שהוא לא מספיק פועל ל- קידום ולטיפוח בעניינים שלמענם נבחר. אני לא שומע את קולו כשמדברים על הפיצויים לחושבי ימית. אני לא שומע את קולו כאשר מדובר בקיצוץ תקציבי חינוך ורווחה.

● **כיצד אתה מסביר את הכי רדי הגישה בינך ובין דויד לוי?**
כיצד אתה מסביר את האכזבה שאחשים מעוררים רבים בני עיירות כי פיתוח מהאישי שהוא נציגם כי ממשלה?
אנחנו בני שני דורות שונים. תפיסת העולם שלנו שונה. הוא קשור למיפלה,

(המשך מעמוד 59)

● השועל הכחול — ששערוני ארוכות וציבעו אפרפר.
● הלאמה השחורה — סוג של מינק בצבע כהה, הנוטה לשחור-חום.
● המינק האפור הכהה.

את פרות המינק אפשר להתאים תמיד לכל אירוע. הוקט יכול להיות אלגנטי או ספורטיבי. בציורף חגורת-יעור. מינק באופנה תמיד, ולא חל עליו חוק ההתיישנות.

אם רוצים, ניתן לשנות בו פרט או שניים אחרי כמה שנים — כמו צווארון או שרור לים, ולעשותו קצת יותר אופנתי. על הפרוות בצבע הלזן אבד הקלה בי שנה זו, ובשנים האחרונות הן איבדו מנדמית הוזהרת.

גם פרות טייגר-לאופרד, שהיתה אופני תית בשנות ה-50' וה-60', איבדה מזהירות. למי שנותרה פרווה כזו בבית, מציע דיטר להפכה לכיסוי מיטה או לפרוש אותה כי שטיח על הרציפה. אמנם, זה קצת יותר מדי יקר, וכואב הלב לררוך על פרווה כזאת, אך אולי זה נעשה מאשר להיות בלתי-אופנתית. החידוש האחרון השנה הן הפרוות הצבועות. בעיקר הצבועות, "דגרי-דה" באופן מדולג. בכתפיים הצבע ירוק בהיר, והוא הולך ונעשה כהה יותר עד החלק התחתון. אותו הדבר בצבעי האדום וגווניו, וציבעי הכחול-ג'ינס.

במעילים צבועים אלה, יש הרגשה של פלאסטיות, של משהו בלתי-טיבעי. יש להניח שתוך שנה-שנתיים הוא כבר לא יהיה באופנה. העיקר — מעיל שנצבע פעם אחת לא ניתן לצביעה בפעם השנייה. ולכן רק מי שיש לה כבר מעיל אחד בבית, וכמה אלפים מיתררים, יכולה להרר שות לעצמה לקנות אחד כמותו.

נסורת

בחלב

אך הצעקה האחרונה בשנה זו הוא מעיל דו-צדדי — מצד אחד עשוי עור, בדרכ-כלל עור דק ועדין של מינק, ובפנים פרווה לפי בחירת הקונה. המעיל עשוי כולו בעבודת-יד, ניתן לי לובשו משני הצדדים, כמובן, ומחירו יקר מאוד. רק מי שבאמת מבין בפרוות ויכול לדעת איזה כבוד נפל בחלקו לממש מעיל מסוג זה, שמחירו נע בהתאם לסוג הפרווה שנבחרה.

כל צד עולה כ-9000 מארקים גרמניים, סך-הכל 18 אלף מארק. אך מעיל כזה אינו כבד, וזה חשוב מאוד. זוהי האופנה החדשה באירופה. הנקראת Under-statement — מעיל שלא מנקר את הי עיניים, אך באמת מיועד לאנשים שיש להם כסף. מעיל כזה מתאים לכל אירוע, לקניות בבוקר ולתיאטרון בערב. והוא נקרא בלשון האופנאים, "ספורט אלגנט". כמה זמן נשמרים מעילי-הפרווה, שעבור רם מבקשים מאיתנו סכומים כה גבוהים? ● הפרויאנה — חיה כעשר שנים.

● המינק — אורך חייו ארוך: כ-20 שנה.
● הרקון — לעולם ועד. זוהי קנייה של פעם אחת ולתמיד — קנייה טובה או לא טובה, אך כן אפשר להתווכח. הקונות תמיד מבקשות את דיטר: "אל תגיד זאת לבעלי, כי אני רוצה לקנות מעיל נוסף בשנה הבאה."

● פרות בעלות שיער ארוך — חיות בין שלוש וחמש שנים. מפני שקשה ל- שרמן.
● שומרים על פרווה? בסוף כל עונה יש להביאה לחנות-פרוות כדי לנקותה. הפרווה המומחה משרה את המעיל במין נסורת ומעט חלב, החלב משמן את העור ומחזיר לו את הגמישות. ההנסורת סופגת את הלכלוך כמו ספוג. נא לא לנסות את העניין בבית — זה שמור רק לידענים ולהגויות שבהם עובי דים בעלי-נסיון.

מחיר ניקוי חד-שנתי כזה הוא בין 30 ל-100 מרק. תלוי בגודל המעיל. בתקופת הקיץ, למי שלא גר באירופה ויש לו דבר כזה, יש לשמור ועל המעיל במקום קר אך לא לח. ואף-פעם לא בפלס-טיק, החונק את העור. העור, כך מסתבר, צריך לנשום.

אין לתלות מעיל בארון דחוס עם בגי-דים, אלא לתת לו מרחב מחייה. אין לשבת הרבה זמן במכונת עם מעיל — זה הורס את הפרווה.
עם כלי-כך הרבה, "לאויים" אולי כדאי לוותר על כל הענין? אורנה גולן

(המשך מעמוד 64)

ושולמית גילתה כי היא בהריון. המאהב ביקש ממנה לבצע הפלה, והיא אכן עשתה זאת. ואז הסביר לה כי את כספי-הפיצויים שקיבלה ממנו אפשר להשקיע בצורה מוצלחת, נטל את הכסף ועשה בו כרצונו. היחסים בין השניים חזרו להיות כבעבר, ושולמית חזרה ללחוץ על המאהב להתחתן איתה. לדבריה, השפיע עליה עורך-הדין לעזוב את עבודתה כמזכירה, ולפי דרישתו נאלצה לעזוב את עבודתה זו ולפרנס אותו בדרכים אחרות, משרה שלפי טענתה לא היה הרוויחה די כמזכירה, וממשכורתה לא היה באפשרותה לממן את בילוייהם המשותפים. שולמית חזרה לעבוד ברחוב, וקיוותה כי הנישואין קרבים.

הקניאה מילאה את חייהם. שולמית לא רצתה להחיר לו לחזור לביתו אחרי בילוי משותף, ונהגה לסגור את דלת ביתה ולגועל אותה כדי שלא ייצא. עורך-הדין נשאר כמה פעמים כלאו בדירתה, ורק אחרי אימים וצעקות הצליח להשתחרר ולחזור לביתו בשעות הלילה המאוחרות. שולמית איימה כי תיפנה לאשתו ותספר לה על יחסיהם, וכך תאלץ אותו להתגרש. הליכי גירושין בישראל הם ממושכים מאוד. שולמית החליטה לקצר את ה-דרך — היא הציעה למאהב כי ילכו לעורך-דין לפי בחירתה, ויחתמו על הסכם לפיו תוכר על-ידיו כידועה-בציבור, ובכך יפתרו בינתים את הבעיה.

עורך-הדין הסכים, ושולמית בחרה בעורכת-הדין ג'רה לידסקי. השניים באו למישרדה, שטחו את בקשתם והיא בדקה את המצב.

מכיוון שהגבר הנשוי מעולם לא עזב את אשתו, ובאופן רשמי ומעשי המשיך להתגורר איתה במשך כל תקופת הרומן עם שולמית, הרי שהחוק לא ראה את האהובה כידועתו בציבור. עורכת-הדין לידסקי הסבירה זאת לשולמית, והשניים עזבו את מישרדה בידיים ריקות.

חמתה של שולמית בערה בה, והיא טענה כי המאהב הוא ששיכנע את עורכת-הדין שלא לנסח את ההסכם. היא התנפלה עליו בועם הייתה אותו ברחוב עד ששברה את מישקפיו.

היה זה הקש ששבר את גב שולמית. היא הבינה כי אין תקווה ביחסים עם עורך-הדין, כי הוא אינו מתכוון למלא את הבטחותיו, וכי לעולם לא יתגרש. בפרשת תביעה מנומקת, שהגיש עבורה עורך-הדין מרדכי לנציגר, דרשה שולמית מאהובה לשעבר סכום של 75,000 שקל. היא פירטה את היחסים ביניהם, וטענה כי הוציאה בפועל על מאהבה לפחות 35 אלף שקל. היא תבעה ממנו סכום נוסף של 15 אלף שקל בשל הפרת הבטחת-נישואין, ועוד 25 אלף שקל: "עבור כאב וסבל נפשי עקב גרימת הפלה והתעללות מצד הנתבע."

כוח

האהבה

עורך-הדין לא התכחש ליחסים שהיו בינו ובין שולמית. אך בכתב-הנגנת, וכן בכתב-הנגידת שהגיש בשמו עורך-הדין אלי מגדלה, סיפר כי הוא-הוא אשר מימן את כל הוצאות הבילויים המשותפים. הוא טען כי היא מיררה את חייו בקניאתה, כי איימה שתפוצץ את גלגלי המכונת של אשתו, כי גנבה את מכונתו והכריחה אותו לשכור לה מכונת על חשבונה. הוא דרש כי שולמית תחזיר לו את דמי המנוי לבריכת מלון ה'יאט, כי תשלם לו עבור שכירת המכונת עבורה, ותבע עוד סכום של 3400 שקל ששילם תמורת חופשה בת יומיים בבית-מלון בקיסריה וארוחת ליל-הסדר של שולמית. הוא דרש כי היא תחזיר לו סך כולל של 158,332 שקל. אחרי שהתביעה והתביעה הנגדית הוגשו לבית-המשפט, הצטננה המריבה ביניהם. השניים נגפשו שוב במישרדו של עורך-הדין, ופתחו בשיחה. המסקנה הסופית והמפתיעה, שאליה הגיעו בימים אלה אחרי גילגולים כה רבים, הייתה כי כוח האהבה חזק וגדול מכל כוחות ההרסיה. עורך-הדין החליט להתגרש מאשתו, ולשאת לאשה את אהובתו. משום כך ביטלו בנייהוג את תביעותיהם בבית-המשפט ועברו לגור יחדיו.

בנייהוג מסוכסכים רבים, המגוללים את עניינם לפני בתי-המשפט, מתקשים לרוב למחוק מזיכרונם את האמתות האישיות שהטיתו זה בזה בפומבי. האם יצליחו בכך היצאנית-לשעבר שהפכה מזכירה ובחירה ליבה המישפט? אילנה אלון